

“ห้องเหล็ก” จินตภาพในผลงานเรื่องตะโกนก้องและละล้าละลัง 论《呐喊》和《彷徨》中的铁屋子意象

The Image of an Iron House in “A Call to Arms” and “Wanderings”

许美珠¹

บทคัดย่อ: งานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลังเป็นผลงานเด่นของหลู่ซวี่นซึ่งเป็นนักประพันธ์ในยุคสมัยขบวนการเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคมของจีน ผลงานทั้งสองเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมที่ผู้อ่านชาวจีนต้องได้อ่านมาตั้งแต่สมัยเยาว์วัย ผลงานหลายชิ้นของหลู่ซวี่นมีเป้าหมายเพื่อการเปลี่ยนแปลงนิสัยของคนในชาติ และมีสาระสำคัญพื้นฐานเพื่อต่อต้านแนวคิดศักดินา ในเรื่องสั้นหลายเรื่องของงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลังมีจินตภาพเกี่ยวกับห้องเหล็กปรากฏอยู่ เห็นถึงความปรารถนาของผู้ประพันธ์ และแสดงถึงความคิดและทัศนคติของหลู่ซวี่น จิตวิญญาณของตัวละครในเรื่องสั้นเหมือนว่ากำลังหลับและถูกขังอยู่ในห้องเหล็กที่ถูกปิดตาย สำหรับผู้ที่ถูกปลุกให้ตื่นก็สามารถหาทางหนีออกมาได้ ส่วนผู้ที่ไม่ได้ถูกปลุกให้ตื่นก็หลับและเสียชีวิตลงในที่สุด และชื่อสถานที่ในเรื่องสั้นที่ผู้ประพันธ์แต่งขึ้นมาเฉพาะนั้นก็สามารถมองเป็นจินตภาพของห้องเหล็กได้เช่นกัน

คำสำคัญ: ตะโกนก้อง ละล้าละลัง ห้องเหล็ก หลู่ซวี่น

摘要: 《呐喊》和《彷徨》是中国“五四”运动时期鲁迅的代表作，至今皆是中国读者从小必读的文学作品。鲁迅的文学作品多以改造国民性为目标，

¹ กรณิษฐา เมธีรัตนไพศาล นักศึกษาปริญญาโทคณะภาษาจีนสาขาวรรณคดีสมัยใหม่และร่วมสมัยมหาวิทยาลัยหนานจิง สาธารณรัฐประชาชนจีน
许美珠，南京大学中国新文学研究中心，南京大学文学院中国现当代文学专业硕士研究生。
Kannitha Metheeratanapaisan, M.A. Candidate in Modern and Contemporary Chinese Literature Major, Center for research of Chinese New Literature of Nanjing University, Faculty of Liberal Arts, Nanjing University, P.R.China .

以反封建思想为基本主题，其代表作《呐喊》和《彷徨》等多篇小说中出现了铁屋子的意象，更是突出的表现了作者的意愿，体现了鲁迅的心理态度和内心反思。在小说中，有些人物的精神就好像沉睡而困在被封闭的铁屋子里，被人叫醒的能找办法逃出来，有的也没有叫醒而被困死。而且小说中的由作者特别创造的地名也能看为一间真实的铁屋子意象。

关键词：《呐喊》；《彷徨》；铁屋子；鲁迅

Abstract: “*A Call to Arms*” and “*Wanderings*” are representative works of the May 4th movement of 1919 written by Lu Xun. They have also been listed among compulsory reading books for students. Most of Lu Xun’s works aim at remoulding Chinese national character, with the ideology of anti-feudalism as their main themes. The image of an iron house appearing in several short stories, for instance “*A Call to Arms*” and “*Wanderings*”, explicitly reveals the desire of the writer and reflects his attitude and introspection. In the stories, some characters’ minds seemed to be in the state of deep sleep and trapped within a locked iron house. Those who were awoken managed to escape whereas those who were not would be dead. Furthermore, places’ names in the stories that were carefully created could well be look at as the image of the iron house.

Keyword: A Call to Arms; Wanderings; The iron house; Lu Xun

鲁迅是中国现当代的重要作家，他早年去日本留学，在日本他发现医治人的灵魂比医治人的身体更为重要，后弃医从文，用文学来改中国人国民性病态。1918 年鲁迅发表第一篇白话小说《狂人日记》，也是中国文学史上的第一篇白话小说。他后来用白话文发表的许多短篇小说，后编入了《呐喊》和《彷徨》两个小说集。这两个小说集对中国社会的变革意义重大，从这两本小说中，可以深切地感受到鲁迅先生的反封建思想。

一、铁屋子的形象

鲁迅在《呐喊》自序中提出铁屋子的意象，这个精神空间意象助于解读鲁迅在《呐喊》和《彷徨》所表现出来的心理态度。他问过老朋友金心异：“假如一间铁屋子，是绝无窗户而万难破毁的，里面有许多熟睡的人们，不就要闷死了，然而从昏睡入死灭，并不感到就死的悲哀。现在你大嚷起来，惊起了较为清醒的几个人，使这不幸的少数者来受无可挽救的临终的苦楚，你倒以为对得起他们么？”¹于是，鲁迅选择叫醒在沉睡中的他们，所谓的他们就是当时社会在愚弱的状态中的中国人。在鲁迅看来铁屋子的形象是一个禁锢人们心灵的地方，鲁迅先生想通过这个形象让铁屋子中的人从封闭的房子中跑出来，打破民族旧有的封建精神，改造当时的国民性。这里的“国民性”指的是中华民族的精神。在文化观方面，随着国家的演变，为了避免国人的悲剧，中国传统文化需要被改造，从病态的社会追求个人的解放思想，而不能再盲目，需要面对并奋斗事实。鲁迅把中华民族精神看作为一间被封闭的铁屋子。如果让在铁屋子中的他们沉睡入死就等于见死不救。在这个情况下，他不能不看着民众因愚弱而死亡，人生总是有希望

¹鲁迅著《呐喊·彷徨》，江苏文艺出版社，2006 年，第 4 页。

的，不管有多少希望还得试着，于是他以“启蒙主义”的希望来改造民众精神为人生的目的。《呐喊》和《彷徨》也是承载这个任务的。

二、铁屋子中的人物

在《呐喊》和《彷徨》出现了两种鲁迅所谓的铁屋子中的人物：一是比喻为被窒息而死在铁屋子里面的人物。其人物充满着奴性、愚弱的精神，不能从铁屋子的束缚逃脱出来。如同《祝福》中的祥林嫂一样，一生都不能逃脱铁屋子，最终还是死于鲁镇这间铁屋子里，无法从中被救出来；

《故乡》中“我”的家乡也可以把整个城市看作是一间铁屋子，闰土哥即在这间铁屋子里出生，从小就在这里长大，而“我”却对这个人物感到非常失望，于是选择放弃故乡回到适合自己的地方。“我觉得我四面有看不见的高墙，将我隔成孤身，使我非常气闷。”¹文中能表现出鲁迅把“我的故乡”作为铁屋子。回到故乡就处于在很气闷的铁屋子里。当“我”被闰土哥称为“老爷子”的那一刻，他就觉得他和闰土哥之间已经隔了一层可悲障壁了。²

另一类比喻为在铁屋子中的觉醒者，很有希望被救出来，但是这些人也不是没有缺点，在某种程度上来说，这些小说中的形象被视为有精神病态。鲁迅在《呐喊》和《彷徨》中写出这样的人物。《呐喊》中有一篇《狂人日记》的小说，这篇小说在中国现代的文学史上是第一篇白话小说，鲁迅以这篇小说展示了“吃人”为主题。小说中的狂人对社会的看法与众不同，把传统的仁义道德结论为“吃人”两个字，不过其他人包括他的哥哥都不相

¹鲁迅著《呐喊·彷徨》，江苏文艺出版社，2006年，第54页。

²鲁迅著《呐喊·彷徨》，江苏文艺出版社，2006年，第53页。

信，把狂人的思想当成胡言乱语。狂人成为鲁迅所比喻在铁屋子的人，虽然已经觉醒了，但是却逃不出去，只能在社会感到痛苦，没人相信或同意他对社会的诊视，于是被异化了。在《长明灯》的“他”被视为疯子，是因为要熄灭长明灯，做其他人从来不敢做的事。长明灯从来没人碰过，“他”的想法与村里人不同，而且没人同意也不愿意接受“他”的想法。

除了塑造疯狂形象以外，鲁迅笔下的觉醒者就算没有受到“疯”的形容，也会感觉到痛苦与寂寞。《在酒楼上》的吕纬甫和“我”，小说描述两个知识分子老朋友偶然在酒楼碰到，然后一起聊天。吕纬甫曾经是一个热血地向往革命的知识分子，但最终还是悲剧的结果，令人感到十分痛苦。在《在酒楼上》的最后一段话：“见天色已是黄昏，和屋宇和街道都织在密雪的纯白而不定的罗网里。”在这样背景的感受有模糊和封闭性，鲁迅的思维方式好像是离不开“铁屋子”的这个意象，在他想象中就总会出现屋子里或某个场景，类似于上面的罗网里，有“里”和“外”两个世界，也就是说有在里面沉睡者而死的人，还有另一种能逃脱出那个封闭的场景的清醒者。

三、小说中的地点和铁屋子场景意象

在《呐喊》和《彷徨》小说中我们会发现地名并不是在现实生活中真实存在的，而是鲁迅特地创造的。小说中的村镇只不过是为了进一步使小说的故事所需元素更加完整，虽然鲁迅没有对场景空间讲述那么多，但我们却能依据既有的理性认知继而对场景空间有完整的理解。鲁迅的逻辑思维在他《呐喊》自序中“铁屋子”的比喻得到很好地体现。在《呐喊》和《彷徨》里的多篇小说中，人物活动似乎都在某个空间里，而那个空间往往与《呐喊》自序中提到的“铁屋子”有相关联系。

作为意蕴丰富的意象，“铁屋子”以小说中的村镇场景形式表示出来。鲁迅的个人经历复杂多舛，从小就被故乡的冷酷氛围所环绕。在其多篇小说中经常会看到 S 城的出现，S 城被推论为作者的故乡绍兴市。《在酒楼上》、《孤独者》都发生在 S 城的空间里，《狂人日记》的故事发生在狼子村，《明天》、《孔乙己》、《祝福》都以鲁镇为空间场景，《阿 Q 正传》中的阿 Q 住在未庄。《故乡》、《祝福》发生在“我”的故乡，在小说中“我”好久没回到故乡，在他故乡的故人都已随着时光有变化，身体会变老，但思想还是存在着旧封建传统思想。《祝福》文中的祥林嫂和《故乡》文中的闰土哥一直住在自己的存村庄，没有走出村庄外。充满奴性的祥林嫂死于鲁镇，她的一生并没有被拯救出来。而在《故乡》中的“我”改变不了闰土哥奴性的性格，于是也只好离开故乡。虽然小说中没有提到闰土哥的死亡，但是他们两个人物却也可以看作是在铁屋子的空间里窒息而死，终结一生。

在鲁迅的笔下多次提到的故乡的形象比较落后，不发达。但是并不是所有小说中的故事都发生在乡下，在《呐喊》和《彷徨》中也有一部分故事发生在城市里。如：在 S 城的《在酒楼上》、《孤独者》及《阿 Q 正传》，虽然故事发生在未庄，但是阿 Q 也进过城，在他的印象中，城里人跟乡村人差别不见得大。在《孤独者》的“我”和魏连殳的故事都是徘徊在城市和乡村两种地方，但他们对城市和乡村两种地方都有双重失望的感觉，同时也都感到孤独。我们也可以发现，对鲁迅笔下的这些小说中的人物来说，城市与乡村并没什么两样。

在鲁迅的笔下，代表中国旧封建思想形象的人物几乎是充满着奴性且需要改造的，不过有些人物已达到无可救药的程度，最终只能作为社会的牺牲品。在《呐喊》和《彷徨》中的多篇小说，主要人物的结局就像在“铁屋子”里的人，在醒与不醒之间有死和活两种状况，而其中的有大多数往往是以悲剧结局，终死于铁屋子的空间里。

参考文献:

专著:

- 林 非 2000 《鲁迅和中国文化》，北京：学苑出版社。
鲁 迅 2006 《呐喊·彷徨》，南京：江苏文艺出版社。
王富仁 1986 《中国反封建思想革命的一面镜子：〈呐喊〉〈彷徨〉
综论》，北京：北京师范大学出版社。
王乾坤 1999 《鲁迅的生命哲学》，北京：人民文学出版社。
周怡、王建周 2005 《精神分析理论与鲁迅的文学创作》，桂林：广西师
范大学出版社。

学位、期刊论文:

- 夏维波 2005 《空间的想象与呈现——谈〈呐喊〉〈彷徨〉
中空间形式》，东北师范大学硕士论文。
孙昌松 2006 《解读鲁迅小说中的“铁屋子”》，现代语文
（文学研究版），第 10 期。
敬文东 2011 《铁屋子——关于鲁迅的絮语》，名作欣赏，第 19 期。

บทแปล

“ห้องเหล็ก” จินตภาพในผลงานเรื่องตะโกนก้อง และละล้าละลัง

กรรณิฐา เมธีรัตนไพศาล¹

หลู่ซวี่วินเป็นนักเขียนสมัยใหม่และร่วมสมัยที่สำคัญของประเทศจีน สมัยหนุ่มเคยไปศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่น ที่ญี่ปุ่นเขาค้นพบว่าการรักษาคนให้หายจากอาการป่วยทางด้านจิตใจสำคัญยิ่งกว่าการรักษาอาการป่วยทางด้านร่างกาย ดังนั้น เขาจึงทิ้งการศึกษาแพทย์แล้วหันมาจับปากกาแทน ใช้วรรณกรรมรักษาอาการป่วยทางด้านจิตใจของคนในชาติ ในปี 1918 หลู่ซวี่วินได้ตีพิมพ์นิยายเรื่องสั้นภาษาชาวบ้าน² เรื่องแรกขึ้นชื่อว่า บันทึกรักคนบ้า และเป็นเรื่องสั้นภาษาชาวบ้านเรื่องแรกในประวัติศาสตร์วรรณกรรมของจีนด้วย ต่อมาเขาได้ใช้ภาษาชาวบ้านตีพิมพ์นิยายเรื่องสั้นอีกหลายเรื่อง ภายหลังได้รวมเล่มงานเขียนโดยใช้ชื่อว่า ตะโกนก้อง และละล้าละลัง งานเขียนรวมเล่มทั้งสองชุดนี้มีความสำคัญกับความเปลี่ยนแปลงในสังคมจีนเป็นอย่างมาก ภายในงานเขียนสามารถรับรู้ได้ถึงแนวคิดต่อต้านศักดินาของหลู่ซวี่วินได้เป็นอย่างดี

1. ภาพลักษณ์ของห้องเหล็ก

หลู่ซวี่วินได้พูดถึงจินตภาพเรื่องห้องเหล็กไว้ในคำนำของงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง จินตภาพนี้มีส่วนช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจทัศนคติของหลู่ซวี่วินในผลงานรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลัง ผู้ประพันธ์เคยถามสหายเก่าที่ชื่อจินจินอู่ว่า “ถ้าหากว่าในห้องเหล็กห้องหนึ่งนั้นไร้ซึ่งหน้าต่าง และยากแก่การทำลายลง ภายในห้องมีผู้คนมากมายนอนหลับไหลอยู่ ก็จะต้องอี้อัดตาย ทว่าความตายที่เกิดจากการนอนหลับนั้นกลับไม่ได้รู้สึกถึงความเศร้าโศก

¹ นักศึกษาปริญญาโท คณะภาษาจีนสาขาวรรณคดีสมัยใหม่และร่วมสมัย มหาวิทยาลัยหนานจิง สาธารณรัฐประชาชนจีน

² ภาษาจีนชาวบ้าน หรือป้อว่าเหวิน (白話文) เป็นภาษาจีนที่ใช้งานเขียนแบบเข้าใจง่าย แทนการใช้ภาษาจีนโบราณหรือภาษาภูเหวิน เริ่มมีการใช้ภาษาจีนชาวบ้านในช่วงขบวนการเคลื่อนไหว 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1919 ของจีน

ตอนนี้คุณตะโกนเสียงดังขึ้นมา ทำให้พวกเขาบางคนตื่นจากการหลับไหล ทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องพบกับความทรมานก่อนตายโดยที่ไม่สามารถช่วยเหลือได้ คุณคิดว่าคุณกระทำกับพวกเขาถูกแล้วหรือ?”¹ ดังนั้นแล้ว หลู่ซวินเลือกที่จะปลุกผู้คนที่กำลังหลับไหลให้ตื่นขึ้นมา ผู้คนเหล่านั้นหมายถึงชาวจีนในสังคมสมัยนั้นที่กำลังโง่เขลาและอ่อนแออยู่ หลู่ซวินมองว่าภาพลักษณ์ของห้องเหล็กนั้นเป็นสถานที่ที่กักขังจิตใจของผู้คน เขาจึงมีความปรารถนาที่จะให้ผู้คนที่อยู่ห้องเหล็กนั้นหนีออกมาจากห้องที่ถูกลือลือตายนั้นได้ เป็นการทำลายจิตวิญญาณที่เป็นศักดิ์นาเก่าของชนชาติทิ้งไป และแก้ไขนิสัยใหม่ “นิสัย” ในที่นี้หมายถึงจิตวิญญาณของคนชนชาติจีนในมุมมองด้านวัฒนธรรม บวกกับความเปลี่ยนแปลงของประเทศชาติเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมของคนในชาติ วัฒนธรรมโบราณเก่าแก่ของจีนก็จำเป็นที่จะต้องได้รับการแก้ไขให้หาความเป็นตัวเองออกมาจากสังคมที่กำลังป่วย อย่าได้ทำเป็นมองไม่เห็นอีกต่อไป จำเป็นที่จะต้องเผชิญหน้าและต่อสู้กับความจริง หลู่ซวินมองจิตวิญญาณชนชาติจีนเป็นเหมือนห้องเหล็กที่ถูกปิดตาย หากปล่อยไว้ให้พวกเขาหลับใหลอยู่ในห้องเหล็กไปจนตายก็เท่ากับว่าเห็นคนใกล้ตายแล้วไม่ช่วย ในสภาวะเช่นนี้ เขาไม่อาจที่จะเห็นประชาชนต้องตายเพราะความโง่เขลาและความอ่อนแอ เขาคิดว่าชีวิตคนเรายังมีความหวังเสมอ ไม่ว่าจะเป็นมากหรือน้อยเพียงใดก็ต้องลองดู ดังนั้น เป้าหมายชีวิตของเขาคือใช้ความหวังในการ “นำแสงส่องสว่าง” มาเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณมวลชน ทั้งงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลังล้วนแต่แบกรับภารกิจนี้ไว้อยู่

2. บุคคลในห้องเหล็ก

ในงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลังได้มีการปรากฏขึ้นของบุคคลที่อยู่ในห้องเหล็กของหลู่ซวิน โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ หนึ่ง บุคคลที่ถูกเปรียบเทียบกับ

¹ แปลโดยผู้เขียน

ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 พุทธศักราช 2557

เสียชีวิตจากการขาดอากาศหายใจอยู่ในห้องเหล็ก บุคคลประเภทนี้มีลักษณะนิสัยเต็มไปด้วย
 ความเป็นทาส และโง่เขลาอ่อนแอ ไม่สามารถหลุดพ้นจากการผูกมัดของห้องเหล็กไปได้
 เหมือนกับตัวละครที่ชื่อว่าอาซ็องเสียงหลินในเรื่อง “อำนาจพร” ทั้งชีวิตไม่สามารถหลุดหนี
 ออกจากห้องเหล็ก สุดท้ายก็ต้องจบชีวิตลงในห้องเหล็กที่ชื่อว่าหลู่เจิ้น¹ ไม่สามารถถูกช่วย
 ออกจากสถานที่นั้นได้ ในเรื่องบ้านเกิดก็เช่นเดียวกัน บ้านเกิดของ “ฉัน” ในเรื่องสั้นเรื่องนี้
 อาจมองเมืองทั้งเมืองได้เป็นห้องเหล็ก ตัวละครที่ชื่อว่า ฟี่รุ้นถูเกิดในห้องเหล็กนี้ เติบโตที่นี่ ตัว
 ละครเอก “ฉัน” ในเรื่องกลับรู้สึกผิดหวังมากกับบุคคลนี้ “ฉัน” ก็เลือกที่จะทิ้งบ้านเกิดของ
 ตัวเองไปกลับไปสู่สถานที่ที่เหมาะสมกับตัวเอง ในข้อความที่ว่า “ฉันรู้สึกว่ารอบด้านของฉันได้
 เกิดกำแพงที่มองไม่เห็นขึ้นมาขวางกั้นฉันไว้ให้โดดเดี่ยวเดียวดาย ทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดอย่าง
 บอกไม่ถูก”² ข้อความนี้เห็นได้ชัดว่าหลู่ชวินมอง “บ้านเกิด” เป็นห้องเหล็กห้องหนึ่ง เมื่อ
 “ฉัน” กลับไปเยี่ยมบ้านเกิดก็เหมือนตกอยู่ในสภาวะที่อึดอัดในห้องเหล็ก วินาทีที่ “ฉัน” ถูกฟี่
 รุ้นถูเรียกว่า “นายท่าน” ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกวาระหว่างเราสองคนถูกกั้นไว้ด้วยกำแพงที่น่าเศร้า
 หมองยิ่งนัก

บุคคลอีกประเภทหนึ่งได้ถูกเปรียบเทียบเหมือนผู้ที่ตื่นจากการหลับใหลในห้องเหล็ก มี
 ความหวังที่จะถูกช่วยออกมาสูง แต่ทว่าบุคคลเหล่านี้ก็ไม่ได้มีจุดด้อยอะไรนัก แต่ใน
 สถานการณ์หนึ่งๆ ภาพลักษณ์ในเรื่องสั้นมักจะถูกสังคมมองว่าเป็นผู้ป่วยทางด้านจิตใจ ใน
 งานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลังมีบุคคลประเภทนี้ปรากฏอยู่ เช่น เรื่องสั้น
 “บันทึกประจำวันคนบ้า” ในงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้องเรื่องสั้นเรื่องนี้เป็นนิยายที่ใช้
 ภาษาจีนชาวบ้านเรื่องแรกในประวัติศาสตร์วรรณกรรมสมัยใหม่ของจีน มีสาระสำคัญว่าด้วย
 การเสียดสีแนวคิด “การกินคน” ปรากฏอยู่ คนบ้าในเรื่องมีมุมมองทางสังคมแตกต่างจาก
 บุคคลอื่นๆ ในสังคม ให้คำนิยามของคุณธรรมจริยธรรมโบราณว่าเป็น “การกินคน” แต่คน
 อื่นๆ รวมไปถึงพี่ชายของเขาเองต่างก็ไม่เชื่อ และมองว่าความคิดของคนบ้าคนนี้เป็นเรื่อง

¹ หลู่เจิ้นเป็นชื่อเมืองในเรื่องสั้นเรื่องอำนาจพร

² แปลโดยผู้เขียน

เหลวไหล คนบ้าจึงกลายเป็นบุคคลที่ถูกเปรียบให้อยู่ในห้องเหล็ก แม้ว่าตื่นจากการหลับไหลแล้ว แต่ไม่สามารถหนีออกไปได้ ได้แต่ทุกข์ทรมานในสังคมกินคนเช่นนี้ต่อไป เนื่องจากไม่มีใครเชื่อการมองสังคมของเขา เขาจึงถูกมองว่าแปลกแยกจากสังคม ในเรื่องตะเกียงสว่างนิรันดร์กาล “เขา” ในเรื่องได้ถูกมองว่าเป็นคนบ้าเช่นกัน เนื่องจากพยายามที่จะดับตะเกียงที่จุดสว่างอยู่ตลอดเวลา ทำในเรื่องที่ผู้อื่นไม่กล้าทำ ตะเกียงสว่างนิรันดร์กาลนั้นไม่เคยมีใครกล้าแตะต้อง ความคิดที่จะดับตะเกียงของ “เขา” นั้นแตกต่างจากบุคคลในหมู่บ้าน ไม่มีผู้ใดเห็นด้วยและยอมรับความคิดเห็นนี้ของเขา

นอกจากการสร้างตัวละครให้มีภาพลักษณ์เป็นคนบ้าแล้วนั้น ผู้ที่ตื่นจากการหลับไหลในห้องเหล็กของหลูซวั้นต่อให้ไม่ถูกบรรยายว่าเป็นคนบ้าก็จะถูกกำหนดให้มีแต่ความทุกข์ทรมานและความโดดเดี่ยว หลิวเหว่ยฝูและ “ฉัน” ในเรื่อง “บนร้านเหล้า” ได้บรรยายถึงสหายเก่าที่เป็นปัญญาชนทั้งสองคนนี้ว่าบังเอิญมาพบกันที่ร้านเหล้าอีกครั้ง จึงมานั่งคุยร่วมกัน หลิวเหว่ยฝูเคยเป็นปัญญาชนที่มีหัวคิดบ้าคลั่งปฏิวัติ แต่ในที่สุดก็ต้องมีจุดจบที่นาคร่ำ ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสลดใจ ในข้อความตอนสุดท้ายของเรื่องบนร้านเหล้าได้บรรยายว่า “เห็นห้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีเป็นยามเย็น บ้านเรือนและถนนถูกถักทออยู่ในตาข่ายหิมะขาวๆ” ความรู้สึกทางอารมณ์นี้ดูคลุมเครือแต่ถูกกักขังไว้ วิธีคิดของหลูซวั้นเหมือนว่าหนีพ้นแนวคิดเรื่องของจินตภาพห้องเหล็กหาได้ไม่ ในจินตนาการของเขามักจะมีฉากปรากฏออกมาเป็นรูปแบบห้องเหล็กหรือฉากอื่นในลักษณะนี้ เหมือนกับการบรรยายตาข่ายด้านบน มีโลกภายในและภายนอก หรืออาจพูดได้ว่าผู้ที่นอนหลับอยู่เสียชีวิตลงในนั้น กับอีกประเภทหนึ่งคือผู้ที่ตื่นแล้วและอาจหนีพ้นออกมาจากสถานที่กักขังนั้นได้

3.สถานที่ในนิยายเรื่องสั้นกับจินตภาพฉากห้องเหล็ก

จะสังเกตเห็นได้ว่าชื่อสถานที่ในงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง และละล้าละลัง ไม่ใช่ชื่อสถานที่แท้จริงในโลกของปัจจุบัน แต่เป็นชื่อที่หลูซวั้นตั้งขึ้นมาเป็นพิเศษ เมืองต่างๆ

ในนิยายเป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งที่ทำให้องค์ประกอบในนิยายสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้น แม้ว่าหลู่ซวั้นเองไม่ได้บรรยายฉากไว้มากนักในงานเขียน แต่ก็สามารถเข้าใจตรรกะของการบรรยายฉากนั้นๆ ได้อย่างสมบูรณ์ ตรรกะของหลู่ซวั้นั้นได้เขียนไว้ในบทนำของงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้องที่แสดงการเปรียบเทียบของ “ห้องเหล็ก” ในเรื่องสั้นหลายเรื่องของตะโกนก้อง และละล้าละลังมักมีการปรากฏขึ้นของตัวละครที่ใช้ชีวิตอาศัยอยู่ในฉากๆ หนึ่ง และฉากนั้นมักจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับห้องเหล็กที่ได้เขียนไว้ในบทนำ

“ห้องเหล็ก” เป็นจินตภาพที่แฝงด้วยความหมายมากมาย ผู้แต่งได้แสดงออกมาในรูปแบบของฉากที่เป็นเมือง ประสบการณ์ชีวิตของหลู่ซวั้นค่อนข้างซับซ้อน สมัยเด็กได้รับความเอ็นดูจากเมืองที่เป็นบ้านเกิดของตน ในเรื่องสั้นหลายเรื่องเราจะเห็นได้ว่ามีเมืองที่ชื่อว่า เมือง S ปรากฏอยู่ เมือง S นี้ถูกสรุปให้มินยี่สื่อถึงบ้านเกิดของผู้แต่ง ซึ่งก็คือเมืองเส้าชิง ในเรื่องสั้นที่ชื่อว่า “บนร้านเหล้า” และ “ผู้โดดเดี่ยว” ล้วนเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมือง S ทั้งสิ้น เรื่อง “บันทึกประจำวันคนบ้า” เกิดในหมู่บ้านหมาป่า เรื่อง “พวงนี้” “ขงอี่จี้” “อำนวยพร” ต่างก็ใช้ชื่อเมืองหลู่เจิ้นเป็นฉากภูมิหลัง “เรื่องจริงของอาคิ่ว” มีตัวละครชื่ออาคิ่ว อาคิ่วได้อาศัยอยู่ที่เมืองเว่ยจวง เรื่อง “บ้านเกิด” และ “อำนวยพร” เกิดขึ้นในบ้านเกิดของ “ฉั่น” ซึ่งเป็นผู้บรรยาย “ฉั่น” ในเรื่องสั้นนั้นไม่ได้กลับบ้านเกิดมานาน บุคคลที่อยู่ในบ้านเกิดนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ร่างกายดูแก่ชราลง แต่ความคิดก็ยังคงเป็นแบบระบบศักดินาอยู่ อาช้อเสียงหลินในเรื่อง “อำนวยพร” กับฟี่รุ้นถู่ในเรื่อง “บ้านเกิด” ต่างก็อยู่แต่ในบ้านเกิดของตน อาช้อเสียงหลินผู้มีนิสัยที่แฝงด้วยความเป็นทาสอย่างเปี่ยมล้นก็ได้จบชีวิตที่เมืองหลู่เจิ้น ในช่วงชีวิตของเธอไม่ได้รับการช่วยเหลือแต่อย่างใด ส่วน “ฉั่น” ในเรื่อง “บ้านเกิด” ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงนิสัยความเป็นทาสของฟี่รุ้นถู่ได้ จึงได้แต่จากลาบ้านเกิดออกมา แม้ว่าในเรื่องสั้นจะไม่ได้พูดถึงการตายของฟี่รุ้นถู่ แต่ทั้งอาช้อเสียงหลินและฟี่รุ้นถู่สองตัวละครนี้ก็เปรียบเสมือนผู้ที่ขาดอากาศหายใจอยู่ในห้องเหล็ก จบลงด้วยการเสียชีวิต

ภายใต้งานเขียนของหลู่ซวั้นมีหลายครั้งที่กล่าวถึงภาพลักษณ์ของชนบทที่ค่อนข้างล้าหลัง ไม่พัฒนา แต่ทว่าไม่ใช่ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในชนบท ในงานเขียนรวมเล่มชุดตะโกนก้อง

และละล้าละลังมีบางเรื่องที่เกิดขึ้นในตัวเมือง เช่น เมือง S ในเรื่อง “บนร้านเหล้า” “ผู้โดดเดี่ยว” และ “เรื่องจริงของอาคิว” เป็นต้น แม้ “เรื่องจริงอาคิว” เกิดในเมืองเว่ยจวง แต่อาคิวในเรื่องก็เคยเข้าเมืองมาแล้ว ในภาพประทับของอาคิวนั้นคนในเมืองกับคนในชนบทไม่ได้มีอะไรแตกต่างกันมาก “ฉวน” และเว่ยเหลียนซูในเรื่อง “ผู้โดดเดี่ยว” ก็ต่างอาศัยอยู่ในเมือง และชนบทวนเวียนสลับไปมาสองที่ แต่กลับมีความรู้สึกผิดหวังทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองและในชนบท ในเวลาเดียวกันก็เกิดความรู้สึกอ้างว้าง เราจะเห็นได้ว่า สำหรับมุมมองของตัวละครในงานเขียนของหลู่ชวั้นนั้นมองว่าในเมืองและชนบทไม่มีอะไรที่แตกต่างกันเลย

ในงานเขียนของหลู่ชวั้น ตัวละครที่เป็นตัวแทนของภาพลักษณ์แนวคิดศักดินาเก่าของจีนมักจะมียุทธศาสตร์ของความเป็นทาสทั้งสิ้น และต้องการการแก้ไข ทว่าตัวละครบางตัวกลับมีนัยดังกล่าวยากเกินกว่าจะแก้ไขเยียวยา สุดท้ายได้แต่เป็นเหยื่อของสังคม ในเรื่องสั้นหลายเรื่องจะเห็นได้ว่า จุดจบของตัวละครหลักเหมือนบุคคลที่ถูกขังในห้องเหล็ก อยู่ในสภาวะตึงกับไม่ตื่น เป็นกับตาย ส่วนมากแล้วมักจะมียุทธศาสตร์ที่เป็นโศกนาฏกรรม จบชีวิตลงในฉาที่เป็นห้องเหล็ก